

Ennek az egyéjszakás
kalandnak nem
így kellett volna
végződnie...

Stage Dive-sorozat
4. rész

Deep

t ó n u s

fine
selection

KYLIE SCOTT
New York Times bestsellerszerző

KYLIE SCOTT

Deep
tónus

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Most is, mint mindig: Hugh-nak.

ELŐSZÓ

Pozitív.

Megint elolvastam a használati utasítást, és próbáltam egy kézzel, a lehető legjobban kisimítani az apróra hajtogatott papír minden gyűrődését. A két csík pozitív eredményt jelent. A teszten két csík volt. Na nem, ez nem lehet! Tekintetem gyors egymásutánban ugrált egyik csíkről a másikra, és abban reménykedtem, hogy valamilyik valahogyan mégis felszívódik majd. Megráztam a tesztet, forgattam erre, forgattam arra. Aztán csak néztem és néztem, de pontosan úgy, mint az elsőn – amit hibásnak nyilvánítva a mosdó mellé dobtam –, az eredmény ugyanaz maradt.

Pozitív.

Térhes vagyok.

– Bassza meg!

A szó újra és újra visszaverődött a kis fürdőszobában, egyik fehéres csempézett faltól a másikig, egymás után többször is visszaérkezve a fülembé. Nem lehet, hogy pont velem történjen ilyen baromság. Nem szegtem törvényt, droghoz sem nyúltam, és max akkor volt egy kis elhajlásom, amikor apa lelépett. Keményen tanultam, hogy

megszereztem a pszichológiadiplomát, és egészen jól viselkedtem. Többnyire. De mégis. Azok a rózsaszín csíkok büszkén virítottak a terhességi teszt kis ablakában, engem gúnyoltak, és visszavonhatatlan bizonyítékul szolgáltak még akkor is, ha félig lehunyt szemmel, hunyorítva néztem rájuk.

– *Bassza meg!*

Én, mint valakinek az anyukája? Kösz, de kösz, nem.

Most mi a fenét csináljak?

Ott ültem a kád szélén, egyszerű, fekete alsóneműben, és egész testem lúdbőrözni kezdett. Az ablak előtt egy csupasznál ág lengedezett a szélben, egyszer láthatóvá válva, aztán megint eltűnve. Azon túl viszont nem volt egyéb, csak Portland februári égboltjának végtelen szürkéje. Rohadjon meg az egész világ! Ez a kis műanyag pálcika egyetlen pillanat alatt megsemmisítette minden tervemet és álmomat, az egész életemet. Hiszen csak huszonegy éves vagyok, az isten szerelmére! És még csak pasim sincs.

Ben.

Ó, az istenit! Mivel minden tőlem telhetőt elkövettem, hogy lehetőleg a találkozás legkisebb lehetőségét is elkerüljem, hónapok óta egy árva szót sem váltottunk egymással. Kicsit minden ciki lett ketőnk között, mióta Vegasban nadrág nélkül rúgtam ki a szállodai szobámból. Végeztem vele. Számomra halott volt. Kaput.

Persze a méhem nyilvánvalóan nem így gondolta.

Csak egyszer feküdtünk le. *Egyszer*. Olyan titok volt ez, amit rég elhatároztam, hogy magammal viszek a sírba. Ő biztosan nem fogja elmondani soha senkinek. De akkor is. A pénisze mindössze egyetlen alkalommal hatolt be a vaginámba, és az isten verje meg, a saját

szememmel láttam, hogy felhúzza a gumit! Ott hevertem, szétterpesztett lábakkal a királyi méretű franciaágyon, az izgalomtól reszketve, ő meg csak mosolygott. Szemében kedvesség és gyöngédség csillant, és tekintve, hogy hatalmas testét láthatóan elöntötte a feszültség, ezt valamiért egyszerre éreztem különösnek és csodálatosnak. Még soha senki nem nézett rám ilyen tekintettel. Mintha az egész világot jelentettem volna számára.

Az emlék miatt melegség töltött el, de nem is értettem, miért – hiszen nagyon régóta az *undorító* volt az egyetlen szó, ami eszembe jutott, ha rágondoltam.

Mindenesetre úgy tűnik, valaki igen alaposan ellógta a műszakot a kotonművekben, mert most itt voltam terhesen. Nagyon terhesen. Tekintetem üresen meredt a padlóra dobott sztreccs farmerre. Szerencsére még mindig simán feljött rám – ami gyakorlatilag azt jelentette, hogy félig fel tudtam rángatni a sliccet, és a gombot inkább nem is erőltettem, mert annyira szorította a hasam, hogy nem bírtam.

Úgy tűnik, a dolgok nagyon gyorsan változtak számomra. Én változtam.

Normális esetben inkább farnehéz voltam, de életemben most először, mintha elől is fejlődésnek indult volna valami. Annyira még nem voltam mellben erős, hogy a Hootersbe felvegyenek melózni, de akkor is. Bármennyire is szerettem volna hinni, hogy végre minden tinédzserkori imám meghallgattatott, az összes egyéb bizonyítékot mérlegelve úgy tűnt, éppen ellenkezőleg történt. Mert ott növekedett bennem egy ember. Egy kis baba, egy kis Babszem, ami éppen annyira belőlem, mint Benből állt össze.

A gondolat is agyferdítő.

Persze kisebb gondom is nagyobb volt annál, hogy este vajon mit veszek fel. Bár ki tudtam volna húzni magam alá! Tudtam, hogy

Ben is ott lesz, a maga 195 centijével. Pont amilyennek egy kemény roksztárnak lennie kell. A pusztá gondolatára mintha belülről kifordítottak, és minden idegszálamat cafatokra szaggatták volna. A gyomrom összerándult, és éreztem, hogy hányni fogok. Aztán meg is éreztem a torkomban a feltörő savat, ami megtöltötte a szám, és öklendezésre készítetett. Éppen csak sikerült elérnem a klotyót, és kiadtam magamból mindent, amit ebédre ettem. A két egész Oreó és a fél banán csak jött és jött... és aztán a csészében landolt.

Pfuj!

Hangosan felnyögtem, kézfejemmel megtöröltem a szám, és botladozva mentem vissza a mosdóhoz. Azta! A tükörből visszabámulós csaj határozottan szarul nézett ki. Arca túlságosan sápadt volt, szőke tincsei pedig nedves csomókba tapadva lógtak alá. Mekkora gáz! Még annyi erőt sem tudtam összeszedni, hogy legalább a saját szemembe belenéznek.

Egészen addig, amíg rá nem tapostam, észre sem vettem, hogy a tesztet leejtettem a földre. Aztán a sarkam, szinte saját akaratának engedelmességgel, még erősebben rátiport. A műanyag ropogott és szét hasadt, különös elégedettséggel töltve el. Aztán megint rátapostam, újra és újra, cafatokra tiporva a kis rohadékot, beledöngölve a karcos fapadlóba. Istenem, szinte élveztem. És gondoskodtam róla, hogy az első teszt is hasonló sorsra jusson. Nem is hagytam abba, míg lihegve nem kezdtem levegő után kapkodni, és a padlón csak műanyag szilánkok vad összevisszasága maradt. Sokkal jobban éreztem magam.

Szóval felcsináltattam magam egy roksztárral.

Nagy dolog.

Mély levegőt! Oké.

Felnőttként fogom kezelni a helyzetet, összeszedem magam, és beszélek Bennel. Hiszen valamikor barátok voltunk! Vagy mi. Még

mindig el tudok veled beszélgetni akármiről. Egészen pontosan a mi kis... mennyi is, hét vagy hány hónap múlva világra jövő porontyunkról?

Igen. Képes vagyok rá, és akarom is.

Csak előbb még hisztizek egy kicsit.

– Késtél! Gyere már be! – mondta nővérem, Anne, majd megragadta a kezem, és behúzott a lakásba. Persze addig sem toporogtam meg járkáltam fel-alá az ajtó előtt, bátorságot gyűjtve. Túl sokat.

– Bocs.

– Már azt hittem, el sem jössz. Megint. – Gyorsan, de azért őszinte szeretettel ölelt magához, és következő mozdulatával már le is vette a kabátom, és ledobta az egyik így is telehalmozott székre. – Már mindenki itt van.

– Király – mormogtam.

És valóban elég nagy volt a hangzavar a Pearl negyedben álló, több millió dolláros luxus loftban. Mi ketten nem gazdag családból származtunk. Éppen ellenkezőleg. Ha nincs Anne, aki egyfolytában hajtott, hogy újabb és újabb ösztöndíjakat pályázzak meg, és emellett nem támogatta volna a tanulmányaimat is azzal, hogy megvette nekem a könyveket meg efféléket, valószínűleg nem is álmodhattam volna a fősuliról. Tavaly azonban az én egyébként igen visszafogott és teljesen mindennapi életet élő nővérem azon kapta magát, hogy összekeveredett egy rocksztárral.

Kemény, nem? A hogyan még mindig nem volt teljesen tiszta előttem. Kettőnk közül mindig én voltam a dilisebb. Amikor Anne maga alatt volt, általában én rángattam ki a gödörből, kitöltöttem a beszélgetéseinket, amikor pedig borús volt a hangulata, én csacsogtam

napfényt a lelkébe. Erre most itt volt luxuskörülmények között tengetve a hétköznapjait, halálosan szerelmesen, és talán egész életében most először, őszintén boldogan. Csodálatosnak éreztem az egészet.

A viharos románc előéletével kapcsolatban viszont többnyire semmi kézzelfoghatót nem sikerült kiszednem belőle. Nem sokkal karácsony előtt ő és Malcolm Ericson, a Stage Dive (vagyis minden idők legnagyobb rockbandájának) dobosa meggyűrűzték egymást. Ami azt jelentette, hogy most már engem is a banda igen népes kísérete egyik tagjának tekintettek. Nem tagadom, az első pillanattól nagyon kedvesek voltak velem, és azonnal befogadtak. Úgy általában jó emberek voltak mindannyian. Csak sajnós a pusztá gondolatra is, hogy ezen az éjszakán *vele* is találkoznom kell majd, azonnal átváltoztam egy szuperfejlett rókázási képességekkel megáldott remegő idegtronccsá.

– Soha nem fogod kitalálni, mi történt. – Anne kart karba öltve kísért oda a vacsoraasztalhoz.

A végzetemhez.

Vagy heten ültek már az étkezőben, mindenki egy-egy pohár itallal a kezében, és mindenki vidáman csevegett. Ha nem tévedek, akkor halk aláfestő zeneként a *The National* szólt, gyertyafény lobogett, és a mennyezetről apró, színes égők lógtak. Olyan isteni illatok szálltak a levegőben, hogy igen bizonytalan gyomrom ellenére is összeszaladt a nyál a számban. Nem mondom, Anne és Mal örülten kített magáért erre a második házassági hófordulóra. Hirtelen úgy éreztem, a fekete leggingsben és a fakókék tunikában (ami ugyanakkor éppen elég bő volt ahhoz, hogy semmiképpen ne adja ki, de ne is nagyon szorítsa a csípőm) kicsit alul vagyok öltözve. Mondjuk, ha az ember kénytelen nejlonzacskót tartani a táskájában arra az esetre,

ha ugyebár véletlenül hánynia kellene, nem olyan egyszerű elegánsnak éreznie magát.

– Mi történt? – kérdeztem, és feltűnés nélkül egészen kicsiket léptem.

Közelebb hajolt, és színpadiasan a fülembe súgta.

– Ben hozott magával valakit.

Hirtelen mindenem megdermedt. Komolyan. A tudóm, a lábam... minden.

Anne arcán fura kifejezés suhant keresztül.

– Liz?

Pislogtam, és lassan visszatért a világ.

– Igen?

– Jól vagy?

– Persze. Szóval, izé, Ben hozott valakit?

– Hihetetlen, mi?

– Totálisan. – És tényleg az volt. Az agyam ugyanúgy megállt, mint minden más. Amikor elterveztem, hogy ma este beszélgetni fogok Bennel, eszembe sem jutott, hogy lesz itt vele valaki más is.

– Bizony. Nos, egyszer mindent el kell kezdeni, nem? Egy egészen kicsit mindenki puffon van a csajtól, de azért kedvesnek tűnik.

– De Ben soha nem randizik – mondtam, és saját hangom olyan színtelennek és üresnek hallottam, mintha nagy távolságból érkezne. – És a kapcsolatokat sem bírja.

Anne oldalra billentette a fejét, majd különös tekintettel elmosolyodott.

– Te Lizzy, ugye nem vagy még mindig belezúgva?

– Dehogy! – És hangosan nevettem. Még csak az kéne! Vegasban az írmagját kiölte belőlem minden ilyesminek.

Annyira nem, hogy a nemekkel teli poharam túlcserélődül, és a padlón is tócsákban áll a nem.

– Akkor jó – sóhajtott Anne boldogan.

– Lizzy! – hangos kiáltás remegtette a levegőt.

– Szia, Mal.

– Köszönj szépen Elizabeth tántinak, fiam! – mondta újdonsült sógorom, és egy fekete-fehér foltos kutyát nyomott a képembe. Ajkamon apró, nyáltól csöpögő nyelv siklott végig, arcomba pedig kutya-keksz szagától terhes, meleg kutyalehelet csapott. Nagyon nem menő.

– Hé! – kiáltottam, majd hátam a falnak vetettem, és minden erőmmel azon voltam, hogy legyőzzem a megint rám törő hányingert. A terhesség csodája. – Szia, Gyilkos.

– Add csak ide! – mondta Anne. – Nem mindenki szeret kutyával smárolni, Mal.

A szőke, szénné varrt pasi csak vigyorgott, és átadta neki a szörzombócot.

– Pedig jól smárol. Mindent tőlem tanult.

– Sajnálatos módon, ezt szó szerint értette – mondta felém fordulva Anne, majd a hóna alá kapta a kutyát, és megvakargatta a fejét. – Hogy vagy? A múltkor a telefonban azt mondtad, hogy nem érzed jól magad.

– Már sokkal jobb – hazudtam.

Részben. Végül is beteg, az tutira nem voltam.

– Voltál orvosnál?

– Nem volt rá szükség.

– Miért nem beszélsz meg egy időpontot holnapra? Csak a biztonság kedvéért.

– Nem kell.

– De...

– Anne, nyugi. Mondom, hogy nem vagyok beteg. – És legszörnyőbb mosolyom villantottam rá. – Becsszóra jól vagyok.

– Akkor jó. – A kutyát letette a földre, és kihúzott nekem egy széket az asztal középtáján. – Magam mellett foglaltam neked helyet.

Így esett hát, hogy (miközben a képepről kutyanyálat törölgetve próbáltam nem kidobni a taccsot) újra láttam Bent. Pont szemben ült velem, és egyenesen rám nézett. Az a sötét szempár... azonnal az asztalra szegeztem a tekintetem. Már semmi hatással nincsen rám. A világon semmivel. Csak annyi, hogy még nem készültem fel erre az egészszre. És ebben az esetben az „erre az egészszre” arra utalt, amit kettesben műveltünk a vegasi szállodai szobában, illetve, aminek eredménye most vígan növekedett a pocakomban.

Nem álltam készen rá. Még nem.

– Szia, Liz! – szólalt meg mély hangon, és éppen olyan higgadtan, mint mindig.

– Szia!

Aha. Totál túl vagyok rajta. Egy pillanatra kibillentem ugyan az egyensúlyomból, mikor hallottam, hogy hozott magával egy csajt, de gyorsan sikerült visszatalálnom. Annyi a dolgom, hogy az összes megmaradt és semmire nem való érzelmemet beletegyem egy nagy borítékba, és soha többé fel nem nyitandóként iktassam.

Újabb lépést téve ebbe ez irányba megkockáztattam egy futó kis pillantást rá, de azon kaptam, hogy aggodalmas tekintettel néz engem. Ivott egypár korty sört, aztán az üveget visszatette az asztalra, és hüvelykjével megtörölte a felső ajkát. Vegasban először ugyancsak söríze volt, aztán vág- és gyönyöríze lett. Soha nem kóstoltam ennél bódítóbb elegyet. Nagyon szép ajka van, és tökéletesen fogta keretbe a rövid szakáll. A haja általában oldalt fel volt nyírva, de most már egy kicsit hosszabbra nőtt, a tetején pedig még hosszabbra volt

hagyva, amolyan divatos hipster stílusban, és az igazat megvallva valahogy borzосnak és vadnak tűnt.

És nagy is volt. Minden értelemben.

Egyik orrcimpájában ezüstpiercing, zöld kockás flanelingének felső gombja begombolatlanul hagyva, hogy tisztán látszott izmos nyaka, és fekete tintával varrt, rózsát ábrázoló tetoválásának széle. Sima kék farmert és fekete bakancsot viselt. Csak két alkalommal láttam farmer nélkül – először Vegasban az esküvőn, és valamivel később, a szállodai szobámban. De biztosíthatok róla mindenkit, hogy ezzel a pasival nadrág nélkül sincsen semmi gond. Minden pont olyan, amilyennek lennie kell. Sőt. Egészen pontosan fogalmazva teljesen olyan, mint egy valóra vált álom.

Az én álmom.

Nagyot nyeltem, és miközben szándékosan figyelmen kívül hagytam hirtelen megkeményedő mellbimbóm, erővel kényszerítettem az ilyen gondolatokat vissza oda, ahova valók voltak; mélyen eltemetve a Hannah Montana dalszövegek, a *Vámpírkrónikák* szereplőinek részletes háttértörténetei, valamint az évek alatt összegyűjtött számtalan efféle felesleges és nagyon is kínos emlék közé. Oda, ahol azok a dolgok vannak, amik már nem számítanak.

A szoba elcsendesült. Fura!

Ben megrántotta ingének gallérját, és kényelmetlenül mocorgott a székén.

Mi a fenéért bámul ez így? Lehet, azért, mert én is egyfolytában őt bámulom? Basszus! A két térdem feladta a küzdelmet, és halk kis puffanás kíséretében lehuppantam a székre. Lesütve tartottam a szemem. Egyedül ezt éreztem elég biztonságosnak, mert addig semmi baj, amíg nem nézek rá, vagy erre a csajra, akit idehozott. A vacsi nem tarthat három vagy max négy óránál tovább.

Fél lábon is.

Aztán tétován felemeltem a kezem, és integettem.

– Sziasztok!

Hellók és a sziaák vegyesen hangzottak válaszképpen.

– Hogy vagy mostanában, Liz? – kérdezte Ev, aki valamivel távolabb ült közvetlenül férje, a Stage Dive szólógitárosa és szövegírója, David Ferris mellett.

– Klasszul. – A frászt. – És te?

– Jól.

Vettem egy mély levegőt, és elmosolyodtam.

– Király.

– Nehéz a sulis? – Elővett egy hajgumit, és hevenyészett lófarcokba fogta szőke tincseit. A jóisten megáldja ezt a csajt! Szerencsére nem egyedül én fogom egy kicsit lazábbra venni a figurát. – Karácsony óta alig láttunk.

– Aha, sokat tanulok. – Meg többnyire rókázom és alszom. Teherbe esek. Ilyesmi. – Csak a sulis meg efféle. Érted?

Általában elő tudtam halászni valami érdekes sztorit a pszichológiai tanulmányaimból. Ma azonban nem volt semmi.

– Helyes. – Férje a vállára tette a karját, Ev pedig felé fordult, szerelmes tekintettel nézett rá, és az iménti beszélgetésünket már el is felejtette.

Amivel nekem nem volt semmi gondom.

Csizmám orrát a padlón húzogattam előre-hátra, néztem jobbra-balra, de soha nem egyenesen előre. Játszottam egy kicsit a tunikám ujjával is, egy kiszabadult cérnát szorosán a mutatóujjamra tekertem, és addig rajta is tartottam, míg egészen el nem kékült. Aztán letekertem. Lehet, hogy ez annyira nem jó Babszemnek? Holnap kénytelen leszek elkezdeni jobban utána nézni ennek a gyerekdolognak.

Bele kell ásnom magam, mert, hogy megszabaduljak Babszemtől... az valahogy nem én voltam.

Az új csaj hangosan nevetett valamin, amit Ben mondott, én meg éreztem, hogy a hangját hallva megfeszül a gyomrom. Biztosan a gázok.

– Tessék – mondta Anne, és feltöltötte a poharam fehérborral.

– Ó, kösz!

– Kóstold meg – mondta mosolyogva. – Édes és élénk íz. Szerintem be fog jönni.

A gyomrom a pusztá gondolatra is dobott egy szaltót.

– Talán később. Ittam egy pohár vizet mielőtt jöttem. Úgyhogy... aha, most már nem vagyok szomjas.

– Ha te mondd... – felelte, és úgy nézett rám, hogy a pillantásából tisztán kiolvashattam, mennyire különösnek tartja a viselkedésem. Aztán halvány mosolya túl hirtelen fagyott le az arcáról. – Kicsit sápadtnak is látlak. Biztos jól vagy?

– Teljesen biztos! – bólintottam, mosolyogtam, majd mielőtt Anne tovább feszegethette volna a kérdést, a másik oldalamon ülő nő felé fordultam. – Szia, Lena!

– Lizzy! Hogy vagy? – A telt, barna csaj pasija, Jimmy Ferris kezét fogta. Jimmy volt a Stage Dive énekes. Az asztalfőn ült, és lélegzetelállítóan jól állt rajta a minden kétséget kizáróan méretre készült öltöny. Amikor észrevette, hogy őt nézem, kaptam tőle egy amolyan állal köszönést, ami a jelek szerint a fiúk kedvenc gesztusa volt. Szinte mindent ki lehetett fejezni vele, feltéve, ha az ember csak annyit szeretett volna mondani, hogy *helló*.

Visszabiccentettem neki, és egész idő alatt éreztem a másik oldalról Anne fenyegető jelenlétét, ahogyan a borosüveget még mindig a kezében tartva, arcán pillanatról pillanatra erősödő testvéri

aggodalommal, karmait mélyen a földbe mélyesztve, arra vár, hogy az első adandó alkalommal rám vesse magát. Rohadtul végem van. Anne egyedül nevelt vagy tizennégy éves korom óta. Akkor lépett le apa, és azután anya sem igen foglalkozott már velünk – egy napon lefeküdt az ágyába, aztán nem volt hajlandó kikelni belőle. Viszont időről időre megesett, hogy Anne anyai ösztöne egy kicsit túlságosan felpörgött. Nem is mertem belegondolni, mi volna, ha szólnék neki Babszemről, mert nem tudom mit csinálna, de az tuti, hogy nem lenne valami épületes.

Viszont úgy voltam vele, hogy egyszerre egy dologra kellene koncentrálnom.

– Minden rendben, Lena – feleltem. – Nálatok?

Lena éppen szóra nyitotta a száját, de bármit szeretett volna mondani, azt a következő pillanatban elnyelte a berobbanó dob és elektromos gitár elegye. Szó szerint olyan volt, mintha az egész világ hasadt volna darabokra körülöttünk. Vacsorázni jött az armageddon, és most kopogtatott be az ajtón.

– Kicsim! – üvöltötte Anne a férjének. – Nem akarok death metalt hallgatni vacsora közben! Már a múltkor is megbeszéltük!

Ez a bizonyos „kicsim” vagyis Malcolm Ericson azonnal abbahagyta a headbangelést.

– De Tökfej...!

– Légy szíves!

A dobos az égre emelte a tekintetét, és ujjja egyetlen apró mozdulattal elhallgattatta a lejátszórendszeren keresztül áradó hangorkánt.

A hirtelen beálló csendben csak úgy csengett a fülem.

– Istenem! – motyogta Jimmy. – Ennek is megvan a maga helye és ideje. És az pont nem ott és akkor van, ahol és amikor én is vagyok.

Mal felemelte az állát, és úgy nézett Jimmyre.

– Csak ne ítéld olyan elhamarkodottan, Jim! Mert szerintem a Vé-rengző Vidra nagyon állat előzenekar volna a turnéra.

– Komolyan, baszd meg? Ez a nevük? – kérdezte David.

– Szerintem üdítően eredeti.

– Így is lehet mondani – felelte David, és elhúzta a száját. – De Ben már kiválasztotta a következő előzenekart.

– Hogy lehet, hogy engem nem is kérdeztetek meg? – morogta Mal.

– Na, ide figyelj! – Ben ideges mozdulattal túrt a hajába. – Benneteket csak az érdekel, hogy mindig a csajotok seggében lógnatok. Nekem viszont az kell, hogy a bulik után legyen körülöttem néhány arc, akikkel dumálhatok és bedobhatok néhány italt, úgyhogy fogtam magam, és választottam. Jobb lesz, ha elfogadod.

Mal még mindig rosszkedvűen morgolódott.

Ev azonban csak a fejét rázta.

– Húha! Vérengző Vidra? Az tuti, hogy nem egy mindennapi név!

– Mit szólsz, kicsim? – kérdezte Jimmy, Lena felé fordulva.

– Undorító. Mindjárt hányok. – És nyomatékképpen nyelt egy hatalmasat, miközben az arca tisztára hamuszürke lett. – De komolyan.

Hmm. És hozzá még pfuj is. Sajnos nagyon átéreztem a helyzetet.

– Basszus! – Jimmy simogatni kezdte a hátát.

Egy szó nélkül a kezébe nyomtam a tartalék hányózacskómat. Női szolidaritás meg ilyesmi.

– Kösz – felelte boldogan, és hirtelen túl elfoglalt volt ahhoz, hogy rákérdessen, mégis miért járkálok hányózacskóval a zsebemben.

– Még karácsony előtt kapott el valami gyomorbacit – szólalt meg Jimmy, aztán a szabad kezével feltöltötte a Lena előtt álló poharat, és a kezébe nyomta. – Azóta is vissza-visszatér.

Megmerevedtem.

– Már azt hittem, elmúlt – jegyezte meg Lena.
– Orvoshoz mész. Nincs kifogás. Ennyire azért nem vagyunk be-
táblázva. – Jimmy gyöngéden arcon csókolta. – Holnap. Vetted?
– Oké.
– Jó ötlet – mondta Anne, majd megveregette merev vállam.
Szent ég!
– Neked is vacakolt a gyomrod, Lizzy? – kérdezte Lena.
– Szerintem mind a kettőtöknek gyömbéres zöld teát kellene in-
nia – szólalt meg egy hang az asztal másik végéről.
Egy női hang.
Basszus, ez Ben csaja.
– A gyömbér felmelegít, és megnyugtatja a gyomrot. Milyen más
tüneteitek vannak? – kérdezte, mire azonnal lejjebb csúsztam a szé-
kemen.
Ben megköszöri a torkát.
– Sasha naturopátiával foglalkozik.
– Azt hittem, táncos – jegyezte meg Anne, és egy egészen kicsit
elhúzta a száját.
– Burlesque előadó vagyok – javította ki Sasha. – És gyógyító.
Aha, erre nem lehetett mit mondani.
Hallottam, hogy széklábak csúsznak a padlón, majd Sasha felállt,
és fölém hajolt. Egy pillanat alatt semmivé lett minden reményem,
hogy ezen az estén vagy nem kell vele beszélgetnem, vagy tudok majd
úgy tenni, mintha nem is lenne ezen a világon. Bettie Page-stílusú ha-
ja élénkkék színűre volt festve, és nagyon állatul nézett ki. Istenem,
tényleg annyira fontos volt ráadásul jól is kinéznie? Ha valami primi-
tíven vihogó butuska liba lett volna, talán tudom kezelni a helyzetet.
De ez a nő nem csak szép, okos is – mellette pedig rám jutott a hü-
lye liba szerepe, aki hagyta magát felcsináltatni. Jöhet a drámai zene.

Komorán mosolyogtam.

– Szia!

– Vannak más tünetek is? – ismételte meg az iménti kérdését, és tekintete Lena és közöttem ugrált.

– Nagyon kimerült is az utóbbi időben – mondta Jimmy. – Állandóan bealszik a tévé előtt.

– Igaz – mondta Lena, rosszalló kifejezéssel.

– Te pedig azt mondtad, hogy kénytelen voltál kihagyni egypár napot a suliból, nem, Lizzy? – kérdezte Anne.

– Néhányat – ismertem be, mert nagyon nem tetszett az irány, amit ez a kihallgatás vett. Ideje egy könnyed témaváltásnak. – Egyébként, hogy álltok a turnés szervezéssel? Biztosan mind nagyon izgatottak vagytok. Én tutira az lennék. Elkezdted már bepakolni, Anne?

A nővérem pislogva nézett rám.

– Nem?

Lehet, hogy a váratlanul rám törő szófosás nem éppen a megfelelő reakció?

– Várj csak. Azt mondd, hogy neked is hányingered volt, Liz? – kérdezte Ben, és mély hangja alig észrevehetően, de gyöngédebben csendült. Persze lehet, hogy csak a képzeletem játszott velem.

– Ööö...

– Lehet, hogy te is azt kaptad el, amit Lena – mondta ekkor. – Hány napot kellett kihagynod?

Elszorult a torkom. Nem voltam képes tovább csinálni, különösen itt nem, mindenki színe előtt. Jobb lett volna, ha inkább elmenekülök valahova a Yukon vidékére, semmint eljőjtek ide, vacsizni. Mert ezt semmiképpen sem tudom végigcsinálni.

– Liz?

– Nem, minden rendben van – fújtam. – Minden zsír.

– Ööö, ezt nem értem – mondta Anne. – Nekem azt mondtad, hogy egypár hete állandóan hányingered van. És ha itthon lettem volna, akkor a hajadnál fogva rángatlak el az orvoshoz.

Ugye milyen isteni szerencse, hogy éppen Hawaiiin volt Mallel? Második nászút, vagy mi. Ha Babszemet akkor fedezem fel, amikor Anne is itt van a közelben, az olyan lett volna, mint hirtelen szabadjára engedni az apokalipszis összes lovasát. Rettegés, könnyek és káosz – és ez még csak a kezdet. Nem éppen ilyennek képzelem a könnyed bulizást.

Az új csaj, Sasha, kutató tekintettel figyelte az enyhén ugyan, de azóta is folyamatosan öklendező Lenát.

– És megkapta valaki más is közületek ezt a dolgot? – kérdezte.

– Nem hinném. – Anne végignézett az asztal mellett ülőkön, de mindenki rázta a fejét. – Lenán és Lizzyn kívül senki.

– Nekünk semmi bajunk – jelentette ki Ev.

– Fura – mondta Anne. – Liz és Lena az esküvő óta nem is igen találkoztak. Ennek meg két hónapja.

Egyetértő mormogások mindenhol.

A szívem ezerrel vert. Az enyém és Babszemé is.

– Nos, akkor szerintem okosabb lenne, ha mind a ketten nagyon gyorsan vennétek magatoknak terhességi tesztet – jelentette ki Sasha, és visszaült a székére.

Egy pillanatig döbbsent csönd borult a világra.

– Mi van? – kérdeztem vissza hangosan, haragosan. Éreztem, hogy a pánik veszi át az irányítást. Nem itt, nem most, és rohadtul tuti, hogy nem így. A torkomat gyomorsav marta, de nagy nehezen visszanyeltem, és közben már kapkodva próbáltam előhalászni a másik hányózacskót.

Ben zavartan nézett rám, miközben mindenhol döbbsent köhögést és torokköszörülést hallottam. De mielőtt bárki bármit mondhatott volna, Lena felől furcsa sikoltós hang hallatszott.

– Ne! – kiáltott fel határozottan. – Nem vagyok terhes. Azonnal szívd vissza!

Jimmy hátsimogatása már szinte eszelősnek hatott.

– Nyugodj le, kicsim.

Nem nyugodott. Ehelyett remegő ujjal az egyetlen pillanat alatt nemkívánatossá vált vendégre mutatott.

– Neked fogalmad sincsen róla, hogy miről beszélsz, baszd meg! Nem tudom, hogy talán beverted a fejed tánc közben vagy ilyesmi, leszarom. De te... biztos vagyok benne, hogy tévedsz.

– Jól van, akkor most mind nyugodjunk le egy kicsit – tiltakozott Ben, kezét felemelve.

Sasha nem szólt egy szót sem.

– Lizzy? – Nővérem ujjai olyan erővel markoltak bele a vállamba, hogy tutira nyomot hagynak. – Erre semmi esély, igaz? Úgy értem, sokkal okosabb vagy te annál. Nem csinálnál ilyen hülyeséget.

Szóra nyitottam a szám, de végül semmit nem tudtam mondani.

Lena hirtelen a hasára szorította mind a két kezét.

– Jimmy, és a testvérem esküvőjén kint, a kocsiiban? Akkor nem védekeztünk.

– Tudom – felelte Jimmy halkán. Tökéletes arca holtápadt volt. – És akkor sem, amikor úgy dugtalak meg, hogy az ajtónak nyomtalak. Mielőtt elutaztál. Akkor sem.

– Igen.

– És mostanában a melled is nagyon érzékeny. – Jimmy egyik kezével megdörzsölte a száját. – És a múltkor amiatt panaszkodtál, hogy nem jön rád a ruhád.

– Azt hittem, csak a pite miatt.

Ők egymásra meredtek, és mindenki más rájuk. Úgy tűnt, teljesen elfelejtették, hogy az ilyen intim részleteket viszonylag nagy közönség

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

előtt tárgyalják ki éppen. A vacsora kezdett határozottan drámai hangulatúvá válni, és, ó istenem, a legrosszabb még csak ezután következett. Éreztem, hogy kóvályogni kezd a fejem.

– Lizzy? – kérdezte megint Anne.

Oké, ez most nagyon nem jó helyzet. Komolyan nem lett volna szabad eljönnöm. De honnan az istenből sejtettem volna, hogy Ben elhozza magával ezt a léleklátó nőgyógyászt? A világ kezdett elmosódni előttem, a tudóm ezerrel dolgozott, és mégis, mintha nem lett volna elég levegő a szobában. Nem akarok paranoidnak tűnni, de tutira vettem, hogy Sasha, ez a kis ribanc szívta el az összeset. Tök mindegy. Most az volt a legfontosabb, hogy ne essek pánikba.

Talán jobb lett volna egyenesen kiugrani az ablakon.

– Liz – szólalt meg egy másik hang. Mélyebb, erősebb.

Teljesen mindegy, hogyan játszódtott le a fejemben ez a beszélgetés Bennel, mert az tuti, hogy semmiképpen nem így. Szinte alkalmam sem volt felfogni, hogy mi történik körülöttem.

– Lizzy?

És, apám, ha ez az eredménye annak, hogy az ember rohadt jót szeretkezik, akkor köszönöm, de soha többé nem kérek belőle. Még közepesen jó szeretkezésből sem. Semmilyenből. Tuti, ami zihér, a masztizás is ki van zárva. Az ember nem lehet elég óvatos. Egy mit sem sejtő csaj bármikor, bárhol orv spermatámadás áldozatául eshet.

Remegő lábbal felálltam, és izzadó tenyeremmel az asztalra támaszkodtam, hogy állva is maradhassak.

– Jobb lesz, ha megyek.

– Várj! – Egy nagy kéz simított végig az államon. Ben arcán aggodalom ezernyi ránca jelent meg, de a szakálla miatt csak sejteni lehetett, hogy valóban ott vannak. Annyi egészen bizonyos volt, hogy a nagy ember cseppet sem boldog. – Nem lesz semmi baj, Liz.